

”TUULILLE EN VOINUT MITÄÄN”

Olen pahoillani, että aloitan joulukirjeen hyvin surullisella asialla. Menetimme tyttäreemme Camillan heinäkuussa. Elämäni pysähtyi. Kuolema tuli täytenä yllätyksenä ja sen kohtaaminen on ollut raskain kokemukseni. Syksyn talouskriisi on synnyttänyt monille pelkoja ja huolestumista, mutta se on ohimenevä tapahtuma elämän lopullisten kysymysten ääressä.

Tärkein terapiani oli kirjoittaminen. Keskustelin koko heinäkuun ajan joka päivä Camillan kanssa monta tuntia. Kirjoittaessani kirjaa tunsin eläväni; muulloin elämänhalu oli kadoksissa. Nyt se on palannut. Omassa jäähyväiskirjeessään Camilla pyytää anteeksi aiheuttamaansa surua ja kertoo tehneensä oman valintansa. Hän ei halunnut siirtyä aikuisten velvollisuuksia täynnä olevaan maailmaan.

Pyydän itse häneltä sydän murtuneena anteeksi, että en aikanaan ymmärtänyt kuunnella häntä riittävästi. En ollut aina läsnä, kun hän olisi tarvinnut isää. Tässä on lainaus kirjani tekstistä: ”Syyllisyys vaivasi ja huomasi itkeväni eniten sitä, että en saa uutta mahdollisuutta. Yleensä saamme yrittää uudestaan, kun teemme virheitä. Mutta nyt se ei ole mahdollista. Haluaisin niin aloittaa alusta ja tehdä asiat toisin.” Camilla jätti meille päiväkirjansa luettavaksi, jotta ymmärtäisimme. Vasta niiden kautta olemme saaneet tietää mitä hänen sisimmässään todella liikkui ja minkälaisia vaikeuksia hänellä oli siirtyessään murros- ja aikuisikään.

Voimmeko tästä joulusta alkaen huomioida nuoret paremmin? Päiväkirjojen avulla olen tajunnut paljon selvemmin miten repivä nykymaailma on nuorille. He ovat syntyneet tilaan, joka on täynnä meteliä ja eri suuntiin vetäviä voimia. Voimakkaat persoonat kykenevät ehkä raivaamaan itselleen tilaa ja kasvamaan vauhdissa mukana. Mutta missä ja miten herkemmat nuoret kykenevät rakentamaan suojamuurin sisimmälleen? Syksyllä oli muitakin järkyttäviä tapahtumia, jotka kertovat nuorten pahoinvoinnista.

Työpaikoilla nuoret kaipaavat uudenlaista johtamista. Heille ei riitä, että esimies jakaa tehtäviä, on joskus paikalla, antaa toisinaan palautetta ja pitää kerran vuodessa kehityskeskustelun. Nuoret haluavat ymmärtää työnsä merkityksen ja sisällön. He haluavat tulla kuulluiksi ja arvostetuiksi. He haluavat hoitaa työnsä itsenäisesti. He eivät kaipaa yksipuolisia käskyjä, vaan keskustelua ja opastusta. He arvostavat esimiestä, joka tukee ja innostaa omalla esimerkillään.

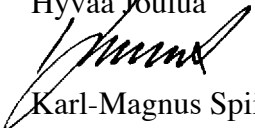
Koti ja lähipiiri on vielä tärkeämpi paikka, jossa nuoret voivat löytää itsensä ja kasvaa aikuisuuteen. Saimme tällaisen runon.

*”Lähetin lapseni elämään, kuin purjelaivan merelle.
Ompelin purjeet ja neuvoisin väylät parhaan taitoni mukaan.
Mutta tuulille en voinut mitään.”*

Onko lähelläsi nuori, joka tarvitsee paremmat purjeet ja enemmän läsnäoloa ja aikaasi? Keneltä voisit pyytää anteeksi sanojasi tai tekojasi? Kenelle voisit kertoa, että et ole ymmärtänyt? Kuka tarvitsee lisää turvallisuutta? Niin kauan kuin nuoret ovat vielä lähellämme, on meillä joka päivä mahdollisuus tehdä asiat toisin.

Mitä kovemmin nuori torjuu lähestymisen, sitä suurempi on todennäköisesti tuen ja läheisyyden tarve hänen sisimmässään.

Hyvää Joulua

Karl-Magnus Spiik